

Tasavalta

32 runoa

Kirjoittanut

Kari Tapani Koskela

2007

Vapaassa maailmassa

Päivän vaakakupissa

pihat asuntojen alla rivissä päällekkäin kohti taivasta,

talojen poikki ikkunoiden silmät

ihminen katossa käsillään hengittää olemassaolon maireaa ilmaa

kunnes maa tulee vastaan ja rakennukset

kuin arkkitehtuuri

modernin mentyä ei ole mitään

lämmin betoni tuoksuu kuin jättiläisen kämmen

ihminen nyt, on täydellinen olio

hänen autonsa sopii ruutuun

iltapäivän arvoisesti

hän on yksilö, pariton sana: Suomi, Mutta, Toisaalta

vapaassa maailmassa ojentaa jäseniään, ruumiin osia

järkiolennon kaltaisena

pysähtyneenä

itsestään syntyneen esteen luo.

Mies vailla ominaisuuksia

Näen ihmisen yksin sopimuksineen ilman osapuolta
ruohossa ruohoon sopimattomin kengin
näen miten hänen huulensa sammuttavat laulun, hän puhuu epäonnistuneesti
hänen perustelunsa ovat hatarat ikään kuin tarjoaisi väärää rahaa
kuin ontto tynnyri kasvaa hänen ominaisuutensa
näen miten mies menee itseensä ja ihmisestä pois niin ettei häntä enää erota
ruohossa hän seisoo papereineen kuin kaislan pystysuora liike.

Ilman liike joka toistuu

Ilman liike joka toistuu aineessa
on verkko, jossa meri toistuu aaltona aallon kaltaisena.
Ihminen omassa omassaan
etsii ymmärrystä, kohtaa aineessa alati uutta
aallon entistä kuohuisamman, merenkin
keksien kuvakseen ja sovittaen sanansaattajan kulkemaan ilman sanaa
vedoten kuin ylempäänsä
aineessa, jossa ilman liike toistuu.

Kun on syksy ja ilta

Kun on syksy ja ilta ohut
opettelen eläimen hiljaisuutta
metsässä runkopuiden kuninkuudessa
toisiaan kuin taivas maan ihoa ohutta leikkaa
kaikkien lävitse katson kuin peilin
ikään kuin olisi poissa
henkäys väärässä ruumiissa.

Aamut

Aamulla leijona nousee maasta
tuuli kaatuu ruohoon kuin humalainen
taivaan helmassa pilvet putoavat
pitkin ketjua alaspäin helmin vaalein

aamulla sydän lyö vieraan lyönnin
muistaa kahvilan tuoksun, hänen
silmiensä ylpeät leijat
ja kaulan kuin jousen jota hyväilin
niin kauan sitten kun olin totta
muistan taas elämisen yksin

aamulla kun olen toinen
leijona loikkaa palavaan renkaaseen
läpi ruoskan helman
tempuntekijä sitoo valon lävitse kengät jalkoihinsa
ja piiloutuu estradille matkalaukun lokeroon

aamulla ennen eilistä kasvan vielä hatun alla
punaiset omenat poskien huipussa
sormet ja varpaat soiden.

Vapaana alati

Vapaana alati sitoudun
huoneen muotoon, vieraaksi
pöytään vailla käypää rahaa

aamua ei sido mikään
pimeästä kasvaa metsä
kivestä hiekka, sanasta aihe
vailla rahaa sivistystä

varjoonko on palaaminen
materiaan kehoon ja muotoon
vai itseenikö vain ajautuen
kuin tuulen perho pakenen
enkä löydä yksilöä avunhuutojen seassa.

Kahdeksi, hämäräksi

Mies kävelee kahteen suuntaan tietä pitkin
ja uskoo taas toistuvaan liikkeeseen
hän on ilmiö, joka ei muistuta itseään
hän on modernisti, yläpuolella luonnon lain
aidosti niin kuin hieno ihminen todistaa kätösensä asennolla
yössä taas äheltää kulkee kahteen suuntaan maisemaa pakoon
ottamatta huomioon tosiasioita, ulkopoliittisia realiteetteja
hänen oppineisuutensa ei riitä
eikä intuitio kerro
etäisyyttä syntymästä kuolemaan
tahraksi hän maisemaan jää, ei häntä tunnisteta
ihmiseksi hämärässä.

Meri tanssii

Meri tanssii aallon kahdella nuoralla
mutta mies on matkalta palaaja
hän nukkuu huonosti vaatteet päällä
hankkii kankkusen on huono ihminen hankala
eikä elämä opeta enempää

taaksepäin lausetta vievät sanat
ihmiset katoavat kuin kosketus
mitä mies vastustaa
jankuttaa tiedosta itsestään
yön kieli työntyy rannan suusta
imee miehen maailmaan takaisin.

Talo rinteessä

Aurinko hyväilee mäntymetsää ja talo rinteessä hymyilee
kylistä syntyy yhteiskunta, ryhmistä yksilöitä
metsän läpi puiden suojassa leikkivät lapset
aina samalla tavoin ja aivan kuin ajalla ei olisi suuntaa
ihmiset kasaavat omaisuutta maan alle
kellareihin pieniin sijoihin
vaatteiden laskoksiin esiintyen
ikään kuin omaisuutta ei olisi

talo rinteessä tuntee vuodet
ikään kuin metsä tervehtisi
ikään kuin pilvet ilona palaisivat
luokse
saman käden lämpöön
kun kämmen painetaan kesäiseen kallioon
ikään kuin tuuli muistaisi ihon, hiekka tunnistaisi askeleen
eikä niin kuin ihminen, jolle on tieto annettu
ja pois otettu

talo rinteessä
ilman kohtuutta
kylät vieraiden asuttamat
paluun hetkellä vasta tapahtuneen vuoksi tästä eteenpäin
on evoluutio sokea.

Karkotettu

Kun on ilta ja aurinko
karkaa puun latvaan
pakenen minäkin kuin meri taivaan kainaloon,
otan puheen jonka kallio kätkee
huudan tuulen takaisin
ja kun lehden asento
on sama
palaa karkotettu tältäkin matkalta

tuulessa tuntuu vieras maa
pihaa kiertää valkoinen aita
punaisin kärjin niin että siitä
muistuu Suomi mieleen
ilman järjestystä, ryhmää mitään

sisiliskot jättävät häntänsä
kallion maailmassa kihartuvat puut
matalina iltoina olen taas verenkierron kautta
tuulen ähkiessä taakkaansa
julistaudun ihmiseksi asetusten vastaisesti
ulkonäön perusteella ja tunnustellen
ottamatta huomioon kertomuksen suuntaa

Taivas on kasvanut ruohon asti

Taivas on kasvanut ruohon asti
 tilaa on niukasti ja ajatukset paperista,
 aina kun nostan katseeni täyttyy maailma
 tuuli pyrähtää kaurapeltoon aivan kuin katseeni saisi liikkeen aikaan,
 todellisuudessa aamu on pieni ja pienempi eikä vakaumustani tarvita

aamuisin on aloitettava, kavuttava portaita ajatusta kohti
 ikkunan ääreen eiliseen katseeseen, noustava juurena mullan puhki puuksi
 aikaan jolloin kaikki on tapahtunut kerran ja on tapahtuva
 järjen avulla ilman ryhmiä ja muita linnoituksia liian lähellä ja alati läsnä,
 historia ei toista itseään vaikka ihmisen ajatukset palaavat samaan
 ei ole parempaa varmuutta

metsän aika ei ole ajassamme, vaikka kuulisin sammalen huokaavan
 puun kuiskaavan että kaarnaan kirjoittavat eliöt tietävät tien
 että sisiliskon pyrstöstä saa päätellä
 miksi ennen ja jälkeen ovat yhä toisiaan kohtaamatta

tietä myöten menevä mies on nähnyt aamunsa kaikki
 hänen kiireensä ovat sitä luokkaa, että heilimöivä kaurapelto
 panee arvioimaan että mihin siitäkään
 on argumentoiden meneminen

ilman vastustajaa ja vihollista ei ihminen opi
 vaan on oikeassa aina, eksymässä samaan metsään
 arkeensa puutuneena hän kuulee varpuset orapihlajassa
 ja odottaa ajan hänet parantavan, vaikka aika jättää hänet
 loihtii hänestä oudon, rypistyneen hedelmän
 ikään kuin sisältä puhkeaisi toinen

oikeampi olio joka tietää.

Aardappeleters

Eläimet käyvät pöytään, jos vain saisin
huulet kuin sammalpaakut, nenän suuksi erkanemaan
saisin kasvot kuin läskikulhon
tässä valossa maan ja mullan
kahvikupissa on silmä
pöydän ääreen tuon valitut
hedelmää jakamaan
sormien sisään luut kulkemaan
jos vain saisin sanotuksi
miten ihon liassa valo on
rumaa perunaa.

Suu suuta silmät

Katseen alaisessa maailmassa
opin lepäämään hänen ihollaan
opin koskemaan hänen käsillään
opin sanomaan hänen suullaan
lähden katseesta iho saaliinani
suu hänen suunaan
silmit silminään.

Maailmankatsomus

Hämärä peittää metsät ja rannat
havut väsyvät, rastas asettuu ja taivaan lautanen täyttyy
ihminen ikävässään taipuu kuin nuori vitsa
loppuelämänsä ilman tarkoitusta mitään
kiivastuen jos hänen käsitteensä
eivät vastaa todellisuutta
ihminen kaikkeudessaan käsin ja jaloin
edustaa itseään, tuntee kipunsa ainekset, mutta ei usko, koska hämärä kiertyy maailmassa
itsensä ympäri metsiin ja rantoihin, rastaan siipeen lepäämään
lyömään luulla tuulta ikään kuin elämään
tämän äänettömyyden mukaan.

Antievoluutio

Raskaina aamuina kirjoitin tämän läsnäolon mukaan
tutkien aamun ja ihmisen eroa
metsän eroa tutkien puun ja oksan liitosta, ratkaisevaa palasta
jossa aiheet toistuvat, aamuina
lähellä mannerlaatan reunaa, ilman yksinäistä kohtaa
kirjoitusta se silti oli, raskaista aamuista laulun kalpeaa
ovista ihmisten erottamista
tämän oliolajin laulua
joka ei kuulu evolutionaariseen toimintaan, ei merten syntyyn vaan alusten, kulkijain
ulapan koreiden paidannappien
pyöreää laulua niin että se vakavaa huvittaa ja hauskaa korskeasti harmittaa
ensiksi pyöreää laulua keskipisteettä
toiseksi seurausta sopivasti syyttä.

Kädet

Kädet rakentavat kaupungit
kädet eksyvät, halveksitut kädet
lapion muotoiset kourat
kantavat tiilet, rahaa vastaan
leipää vastaan, maitoa
kaikkea vastaan
pilkatut
 kädet
 pöydällä
 lepäävät
littistyneet aikaan ja paikkaan
mitä me sanomme käsistä sanomme
toisten ihmisten
käsistä, vihollisen
kaupungin rakentamista käsistä
rukkasista, sotilaiden, jotka taistelun jälkeen
vaeltavat raskain saappain
vihollisen kaltaisena
pölyn hunnussa kevyesti
käsiä ilman.

Ennen huomista

Ennen huomista

epäilen kuolemaa puiden luona seisten

oksien syksyssä nuoressa metsässä

puut karttavat yksin seisojaa

hän epäilee, me

epäilemme, yhteistä elämää, suunnitelmaa

lainsäätäjän ikääntyvää mielentilaa

oikeutta vetäytyä tasavallan

aukiolta yhdeksi ihmiseksi

metsään, jossa puut laulavat aina

toisin kuin se joka ei kuule

ei epäile iltaa, jossa

kaikki on kuin metsässä puu.

Pilvet kutsuvat minua nimeltä

Pilvet kutsuvat minua nimeltä
muuten olen tuntematon
aikakausi Fleminginkadulla on huomaamaton
niin tarkasti ettei tiedä
seisooko kadulla mies vai naisen vastakohta

tasavallan etu
on vapautta ajatella lain kumoamista, tasavallan
puheesta ei pakenemista ole
eikä ihminen uudistu
ellei sitä pakoteta
olemaan
luontonsa mukaan, pyrkimään kapuamaan
ylempänsä harteille, niin ettei kuin Jumala
luo maailmaa itseään vastaan yhden kaltaiseksi

aikakauden näkökulmasta
hajoaminen on alkanut
kahvi jäähtyy, raudan makuinen
on pienten ihmisten aika
baarin seinässä ikihien keltaa
koirat vainuavat kuoleman merkitsemät
sotilaat pitävät elämää yllä, aseet
zapoknikki on ikkunassa
likainen läiskä taulun keskellä.

Gekko

Miestä ei muisteta armosta vaan
unohtamisen voimasta
ja se, joka hänet muistaa
ei ole sodan ja rauhan kysymyksessä
puolueeton
liskon jalka katossa
liikkuu katossa väärinpäin
Suomi syö huoneen, kasvaa
oppii, opettaa, piilottaa pahan, näkyvän
Suomen rooli ei ole tuomarin, se on lääkärin
joka rikastuu vaikka potilas
menehtyy
siksi kansalaisen tehtävä
on ylläpitää voimaa ja margariinin hintasuhdetta
valtiovaltaa
epäillä Amerikkaa ja kannattaa Suomen maantieteellistä
asemaa, jossa sijoittaja sijoittaa, toimittaja toimittaa, mutta työntekijät
marssivat
vastalauseeksi, näin kaikki osallistuvat
tosiasioiden tunnustamiseen
isänmaa
työntää käden sukupuolielimiin
tasavalta
kuin äänettä kasvava hämärä lakkaa olemasta
jättiläinen makaa huoneessa suu vasten lautaa ja toistaa kuolemaa.

Talo rakennettiin tyhjään tilaan

Talo rakennettiin tyhjään tilaan nyt kuolleille työmiehille
 siinä asuu ihmisiä, joista ei voi sanoa
 kuinka he käyttäytyvät joulukuun kuudes, ajattelevat
 heidän aikamuotonsa on passiivi, ostetaan
 ikkuna surullinen huoneen puhe
 väri seinissä on Anitan, jota minä laittelin aikani
 Anita lähtee kun muistan aina
 sateen jälkeisen haapametsän
 eikä minulla ole avainta näihin laatikoihin
 ajan päivän reunan yli, nielaisen valon olen yö enkä lähemmäs pääse

Mäkelä kävelee
 seitsemän puukengän askelta
 naapurissa vaaleapäätä
 jota Mäkelä tiistaisin köyräisee
 illalla kello yhdeksän
 kun orgasmi läpäisee seinän
 aktin jälkeen ne tappelee
 että Mäkelän mielestä sellaisen naiseen
 ei ole luottamista kun se jakelee
 sitä pilluaan
 en osallistu keskusteluun, en kannata enkä ota lippua
 onko veronmaksu rationaalista toimintaa
 sota rauhan edellytys
 ketun tarhaaminen tarpeen

mies tuli Marokosta tähän, nai suomalaisen, lottovoittajan siis
 ja perusti baarin, jossa tursaat nojaavat tiskiä
 kiroavat Marokon

kun ne vie meidän työpaikat
tytön takamus on ylimielisesti kaunis
vailla minkään jumalan siunausta
tässä globalisoituvassa
maailmassa Fleminginkadulla
kun kuun yö on suruhuntu Helsingin
hämähäkki vie minut pesäänsä
joka ilta verkon silmään katseen valtakuntaan
valoksi lasin sisään
ikään kuin sanaan pantuna
lauseeseen leimattuna.

Puhdistaja

Kaikkivaltias loi maailman savesta ja vedestä aukottomaksi
(kun se sille päälle sattui) ainoaksi ongelmaksi jäi pahuus
yritystä riivaava vaiva, jossa johdon ansiot
ylittävät yrityksen tuoton
siksi Jumala
luppoajalla
muovasi ihmisen
luomaan kysyntää enkelten ja eläinten väliin.

Se mikä on annettu voidaan
ottaa pois
minä vain heittäyhyn hiekkahan makaamaan
minä olen littana, aivan lättänä
Jumalan kämmenen alla, en ikinä ihmisen edessä.

Mitä ne puhuvat ihmisestä hyvästä niin kuin tietäisivät
Herraa ei puhutella raha kourassa
sellaiset pakotetaan maahan ja pidetään.
Täällä ei anneta
muuta armoa kuin Jumalan.

Viski on samaa suomilitkua

Viski on samaa suomilitkua niin kuin kauan sitten
elämässä nyt ilman menneisyyttä,
pitkinä hetkinä uutiset maailmalta
kiimaansa toistavat uskonsa tunnustajat
Länttä himoavat joukkomurhaajat
jotka toisin kuin epäröivä Eurooppa
julistavat elämää tappamalla
eikä tätä voi radikaali mieli
vastustaa

parin paukun jälkeen mäkin yritän hyväksyä Historian
tämän virallisen jota kukaan ei kirjoita
olen suomalainen, hiihdän hyppään tökin sauvalla asfalttia, yritän olla
osa yhteistä ulkopoliittikkaa
mutta vatsaa rupeaa vääntämään
ja eilinen viski polttaa suuta

riitainen tasavalta on voittamaton
kiihtyneet mielet hyväksi
niin kuin maalaus eri suunnilta katsottuna
ihmisen
on pysyttävä hyvän ja pahan välissä

sata vuotta hetkien peräkkäisyyttä
ei tee elämää, olet ikään kuin olet
etkä voi valita seuraasi, et itseäsi, etkä teollistumisen suunta
todellisuudessa kauan sitten ilman menneisyyttä
asustin toisessa kaupungissa

siinä merenpohjasta nousseessa
jossa maa on niin tasaista
että on kuljettava hartiat kyyryssä
jossa tytöt antavat vasta pitkällisen uuvutustaistelun jälkeen,
tai säälistä
tiesin siis kuka olin
isokullinen kusipää
katseet kaikki, kadut ja tapahtumapaikat
polttavat henkeä kuin aamun karvas savuke
nuoren punan verhoamilla huulilla
baarissa pakomatalla tasavalta mukaanani
kuin jano jota viski ei sammuta
kahden herran lakeijana
pimeässä louhimassa päivällä noussutta muuria
kerjäämässä rakkautta
naisilta, jotka tietävät miesten viat kaikki
tietämättä vikojani mun.

Ratsastaja

Alussa on hevonen, kaunis kuin pronssin aatelinen rusko

hänen sentään kelpaa sellaisella hevosella

hänen saappaansa ovat hyvää nahkaa

ja suuret niin että mies niihin pienempi hukkuisi

hän ei,

Siperiassa aurinko loisti hänen otsastaan

niin että jumalia häikäisi, niin korkealla hän kulki maan kamarasta

mitä jumalista,

kun mies ratsastaa kartalle rajaa hän seuraa tietä tiikerin

yllään korea luurankoformu.

Keisarin kädenliikettä ei mies hevin unohda, uskollisuus ulottuu hautaan ja ylikin,

ratsastellessa mies ajattelee

suuren ihmisen suuria ajatuksia, vihollisen virhettä ja omaa voimaa

yhtä ja samaa mies siis mieltii, Petrogradin kapakoita, paraatia Nevskillä

hevosta ja saappaita sävy sävyssä maalaukseen Peipsijärven jäällä

mies voittoisa on hiusrasvan suora

silloinkin kun on tyytyminen tasavaltaan ja kaartiin valkeaan, hallitusmuotoon

pienen Suomen

voi kävellä ovesta siihen puhkaistusta

ulos ratsastelemaan, etsimään vastustajaa, heikkoa kohtaa ja

hevoselle heinää.

Sotilaat kuolevat tasapuolisesti

sota on kenraalin työtä

voitto ja vastuu

tiedetään, että Borodinon taistelun aattona Kutuzov

otti nokoset

niin kenraalikin

kaatoi piriin rohkean ryypyn, saappaat kiilsivät
hevonen asteli ruohoista rinnettä ja oli hyvin
suittu.

Joskus on satula nostettava naukaan sentään
jos vain sopiva naula löytyy
historia kirjoitetaan toisin kuin luetaan
oikealta vasemmalle Talista Kalevankankaalle
mies astuu virtaan siitä mistä hevonenkin menee
poistuu huoneesta arvomerkeissään

vanhana kenraali otti rennommin, hevonen riisuttiin valjaista
se katseli isäntäänsä ympyriäisillä silmillään, pörhisti hevosenhuuliaan ja nyökytti niskaansa
ehkä se ei ollut tyytyväinen, ehkä sitä huvitti jokin, kenties hirvitti,
mitä hevosesta
ei hyvä hevonen isäntää kaipaa, liian suuria saappaita.

Kemppi

Kaupungissa liikkuu vihollinen nyt
tärinästä sen tuntee ja tankkien hajusta, telarasvan lemusta
joka löyhkää kuin villieläimen kieli
en ole ajatellut lähteä
tämmöistäkö on kuoleminen, yksinpuhelu

Maamme Suomi luotiin
etulinjaan tähän miekkojen väliin
kotka lentää yön suusta kaksin päin
Maamme Suomi kuin kaunis talonpojan uni
saksalaisen yhteishyvän mukaisesti
valtioko ylhäältä alaspäin ilman isänmaan lapsia
minä olen pienen armeijan pieni majuri
jonka on kuoltava pienestä käskystä
koska ilman käskyä ei ole armeijaa
eikä etulinjaa

Kesäkuun kahdeskymmes Moskova on Mikkeliä lähempänä
minä pesen käteni Punaisessa lähteessä
elämästä syntyy kuolema
uudesti syntynyt on kerran kuollut
astun elämään vahatuin kasvoin sotilasta teeskennellen, kivisesti kunniaani ylistäen
minut ripustetaan muurille arestiin pää alaspäin
esimerkiksi eläimestä valtion ulkopuolella.

Kelvoton Demiurgi

Kelvoton Demiurgi sählää perkele
ketä kätesi tottelee, taas tekemässä
jäljitelmää, ikkunaan
ihmisen ilman aisteja mitään
maailman littanan kuin lasia vasten.

Perkele Demiurgi merta tässä kaipaa
tiiraa ulappaa puhkomaan, suolan tuoksua sieraimiin
siis suuri on turhuutesi, puutteesi paha
kehnosti käy tanssi pää väärässä päässä
kädet ja jalat nurinkurin.

Ensimmäinen Liikuttaja

Ahtaaksi on elämä käynyt, kireäksi lihat luut
valon oli tuleminen, mutta tulikin Newton
Descartesissa oli kylliksi kyllä, varmuus
on näet parasta
jos ei parempaa saa

jumala makaa puuarkussa torilla
kädet ristissä rinnan yllä kuoleman nielaisseena
viirit nöyrtyvät ja tästä lähtien
tasavalta vastaa itsestään
joskin tunteilu
merkkinä maallisesta vallasta
hankaloittaa koneiston toimintaa

ihmisen henkinen vapautuminen
on ihmisen tahdosta riippumaton
objektiivinen laki
niin ettei jää muuta kuin ryppyinen kuori

öisin kun puutarha kukkii
omena vetää maata puoleensa voimalla
joka on kääntäen verrannollinen
etäisyyden neliöön eikä henki
tiedä itsestään eilistä enempää
Liikuttaja kävelee valmiissa maailmassa
omia jälkiään.

Jean Jacques

Saatanaako tästä tulee, hermostuttaa ja sataa
sanaan on kätkeyty ansa jonka vasta lauseessa huomaa
tämä tila on itsessään luonto, pitääkö minun vielä nostaa käteni
muuntaa hahmo ajatukseksi, että esiintyisin preesenssissä Genevessä
riitaantumatta luonnostaan taitavien raakalaisten kanssa,
minun matkani on kuin itseeni ajassa taaksepäin
kohti alemmaa eläintä ja varjokeisaria, joka on kadottanut oikeutensa
itsensä säilyttämiseen, eivät hänen ominaisuutensa kelpaa sopijapuoleksi
hän kun kertoo entisestä ikään kuin tulevasta tässä ja nyt
yö on jätettävä kuin vaatteet eteiseen ja rakastettava jos vain on halu
elettävä peruuttamattomasti ilman uusia keksintöjä
silkasta tahdosta vieläkin yleisemmästä, kansasta, ei enemmistöä mistään!
Varmaa vain on kansan olemassaolo, tämän näkymättömän siis
minä olen puhuakseni käsitteistä riittävän etäisistä
lapsista, jotka etsivät yöstä eläintä pienin silmin
ja saavat ihmisen sopimaan lajiolemukseen teoreettisesti
puhtain sanoin ja liian varhain keväällä.

Sokrates

Kuka uskoo sanaseppää, joka saa ilonsa toisten alhosta
rahansa tasavallan kukkarosta
tiedon typerysten virheistä
juttele sinä vaan herra kaunainen käyrä ukko
mikä olet paremmasta sanomaan
ihmisellä on erehtymisen onni
eikä ihon alla mitään
paitsi muistoja
mitä nämä sinulle kuuluu

Freud

Minä en rakenna kalliolle
minä rakennan rahapussille
epäusko todistaa puolestani
kieltäminen merkitsee myöntämistä
myöntäminen merkitsee kieltämistä
puhuminen vaikenemista
ei ole oppia ilman opettajaa
unessa tiimalasi kääntyy
minä olen nähnyt
ajan kulkevan taaksepäin
läpi sikarinsavuisen terapialukaalin

oikea teoria ei tekijää kaipaa
se kaipaa näkijää
joka näkee näkemistä siellä missä näkemistä ei ole

ne murhaavat isänsä ja raiskaavat äitinsä
kateutta täynnä kuoleman viettiä
minä olen keksinyt sen, osoittanut sormella
paikan paavin divisioonalle
sisällä on kierähtänyt maailma
ajattelemalla tunnetta tunnet ajattelemalla
ikään kuin katoaisit sanoihin
mitä vähemmän sanotaan sitä vähemmän vaietaan

minua ei käy torjuminen
teoria on kahta puhetta yhdessä suussa
mitä enemmän kahta sitä enemmän yhtä
minä olen alku ja loppu tulkinta transferenssi, hämähäkin silmukka

eikä minun jälkeeni

sanota mitä tarkoitetaan

minun jälkeeni keksitään kaikki uudelleen, toistetaan historiaa

minä en elä koska en ole kuollut.

Konservatismi

Ihminen epämukavissa kengissä
puvussa viimeisintä huutoa käy kadulla
kaulus ikävästi astuu kengän linttaan jalkapöydässä kipu
kauluksessa ahdas henki
pian unohtaa hiertävät kengät, kauluksenkin
ja sanoo tätä elämäksi

Kohta hänelle puetaan uusi vaate
demokraattisesti valittu huippumoderni supervaate
hän saa ehdot teräkengät ja paitaan valmiin korppukauluksen
niitä hän nyt kantaa vanhaansa ikävöiden
epämukavissa kengissä, kaulus ikävästi.

John Stuart

Emme me moiti koneistoa, kunhan se on näkymätön
piilossa mutta avoin
tarmokkaan miehen ostaa tai esteettä myydä.
Hyödyn yleisyys on ylen hyvä.

Antakaamme siis hyödyn
puhua puolestaan, Jumalakaan
ei pane pahakseen lahjaa, itsestään syntyvää
tuottavaa kättä siunaa kirkko ja suojaa esivalta.

Hyvän ja pahan säätäjä toimii käänteisessä järjestyksessä
kuolemasta kehtoon unelmasta eiliseen
ihmisen laita on toisin
aika kiihtyy hänen ajatuksissaan ja vaurauden kauha
on aina vajaa!
Joustavuus olkoon ihmiselle sopivin
toisinaan pakko empimistä parempi.

Sanomme valtaa vapaaksi, jos siihen ei kukaan puutu
aasialaisia barbaareiksi jos lähdemme Lännestä
ooppiumikauppaa onneksi
jos saamme myydä.

Eurooppa

Aukot osuvat kasvoihin, suu kasvaa huulten yli
neljä metriä kiviseinää
aukkoja varten, rajojen vuoksi
ulkopuolella valo on pimeä yksin alhaisesti
pihamuuri vuotava astia
eikä nyrkistä kättä saa
rakentamaan
kaupunkeja sukupolville
neljä metriä seinää on liikaa, tukiaiset pienet
Eurooppa on lyhyt ja lyhenee
aukot täyttävät maailman.